

Изведнѣжъ на сѣня си чувамъ музика. Нѣкакви чудни гласове се носятъ тѣй свободно, радостно и все по-близо и по-близо. . . Отварямъ очи — прохладното утренно слѣнце бие въ прозореца, росата по трѣвата блѣщи като ялмази. Свѣжа прохлада се лѣе ведно съ утренната свѣтлина и музика. . .

Каква е тази музика? Ахъ да, това е овчарския кавалъ! Значи, изкарватъ стадата на паша. И толкова рано! Не искамъ да спа вече! . . Ще излѣза на полето да си набера росни цвѣта.

Скочихъ отъ леглото и бързо се облѣкохъ. Кавалътъ не се чуваше вече. Край насъ минаваше стадото. Чуваше се тропота на копитата, мученето на кравитѣ, блѣненето на овцетѣ и дрѣнкането на звѣнциѣ. Сегизъ-тогизъ се чуваше провикването на овчаря. И пакъ се чуеше сладкиятъ звукъ на овчарския кавалъ.

Бързо излѣзохъ вънъ. Стадото бѣше отминало вече. Сестра ми Анка седѣше на триножно столче прѣдъ кѣщата, овивайки съ шалчето си, за да не измръзне отъ сутрѣшния хладъ.

— А, ти си вече станала? — зачудихъ се азъ.

— Да. Не ми се спи. Хайде да идемъ изъ ливадитѣ . . . или на брѣга на рѣката!

Отдохме край рѣката. Оттука се чуваше далечното мучене на стадата, плющенето на камшика и сладкиятъ овчарски кавалъ.

— Колко хубаво свири този овчаръ! — каза Анка.

— И колко хубавъ кавалъ! — добавихъ азъ. — Такива приятни звукове никога не съмъ слушалъ.

— Жалко, че тука не е дѣдо Влади.

Дѣдо Влади бѣше художникъ. Той много обича музиката; пѣе, свири на много инструменти; обича да слуша селскитѣ пѣсни. Но това лѣто работата не му позволи да напусне града.

— Слушай!

Овчарътъ пакъ засвири съ кавала си и звѣнкитѣ трелии се разливаха надъ рѣката и долитаха до насъ.

— Жалко, много жалко, че не е тука дѣдо Влади, — повтаряше Анка.

* * *